

Εισήγηση για την θεματική της 2^{ης} ημέρας (5/4/2019) με θέμα:

“Η Επανάσταση στο χθες και στο σήμερα. Από την Παρισινή Κομμούνα, στην Ισπανική Επανάσταση έως την Επανάσταση στη Ροζάβα – Βόρεια Συρία .Η προοπτική μιας διεθνούς Κοινωνικής Επανάστασης σήμερα, στην Ελλάδα, την Ευρώπη και τον ανεπτυγμένο καπιταλιστικό κόσμο”.

Η ιστορία της ανθρωπότητας είναι οι κοινωνικοί και ταξικοί αγώνες, είναι η ιστορία των Κοινωνικών Επαναστάσεων από τότε που η κοινωνία διαχωρίστηκε σε τάξεις, από τότε που εφευρέθηκε το Κράτος ως μηχανισμός ταξικής κυριαρχίας.

Διαχρονικά οι κοινωνικο-ταξικοί αγώνες και οι επαναστάσεις έδιναν ως επί το πλείστον μια προοδευτική κατεύθυνση στην κοινωνική εξέλιξη.

Με βίαιους και αιματηρούς αγώνες με την προσφυγή στον ένοπλο αγώνα, οι καταπιεσμένοι και εκμεταλλεζόμενοι σε κάθε εποχή, από την αρχαιότητα μέχρι σήμερα, οι δούλοι, οι χωρικοί, οι δουλοπάροικοι, οι μισθωτοί εργάτες, οι πληβείοι και οι προλετάριοι, οι κατακτημένοι λαοί προσπαθούσαν να αποτινάξουν την εξουσία των αφεντικών, των κυρίαρχων τάξεων, των δουλοκτητών, των ευγενών-φεουδαρχών ή των σύγχρονων καπιταλιστών.

Αρκετές φορές όπως έχει η ιστορία αποδείξει κέρδισαν δικαιώματα και αποσπούσαν κομμάτια από τον κοινωνικό πλούτο που οι ίδιοι παρήγαγαν και που τον ιδιοποιούνταν με την βία οι κυρίαρχες τάξεις και τα αφεντικά.

Από την πλευρά λοιπόν την δική μας, των καταπιεσμένων και των εκμεταλλεζόμενων, η επαναστατική βία είναι η μαμή της ιστορίας.

Μετά την βιομηχανική επανάσταση, την εμφάνιση του καπιταλισμού και την συνακόλουθη εμφάνιση του εργατικού κινήματος ως αποτέλεσμα της πάλης μεταξύ καπιταλιστών και εργατών – αγροτών, το ζήτημα της κοινωνικής Επανάστασης, της ανατροπής του κεφαλαίου και του κράτους, το ζήτημα των αντικειμενικών συνθηκών για το ξέσπασμα της επανάστασης, το ζήτημα της χρησιμοποίησης της αστικής κοινοβουλευτικής “δημοκρατίας” από το εργατικό κίνημα, με ποιες μορφές κοινωνικής οργάνωσης και διαχείρισης των δημόσιων υποθέσεων θα αντικατασταθεί το κράτος, όλα αυτά τέθηκαν στο εσωτερικό του εργατικού κινήματος και απασχόλησαν όλες τις τάσεις του, μαρξιστές, σοσιαλδημοκράτες, αναρχικούς σοσιαλεπαναστάτες κλπ.

Η πρώτη επανάσταση της εργατικής τάξης, η Παρισινή Κομμούνα του 1871 που κατόρθωσε για ένα βραχύβιο διάστημα 2 μηνών να κυριαρχήσει στο Παρίσι, έγινε το εμβληματικό σύμβολο για το διεθνές εργατικό επαναστατικό κίνημα.

Η Κομμούνα δεν ήταν τίποτε άλλο παρά το ομοσπονδιακό μοντέλο της λαϊκής και εργατικής εξουσίας στον δήμο του Παρισιού που κατήργησε το συγκεντρωτικό κράτος.

Η Παρισινή Κομμούνα ήταν στην ουσία η πάλη του αυτοοργανωμένου Δήμου ενάντια στο Κράτος και ο ηρωισμός των αγωνιστών της όπως και η αιματηρή καταστολή της έμειναν στην ιστορία.

Το 1905 στην διάρκεια της ένοπλης εξέγερσης της ρώσικης εργατικής τάξης στην

Πετρούπολη, εμφανίστηκε το σοβιέτ, ένα μοντέλο εργατικής και λαϊκής οργάνωσης και μοντέλο διαχείρισης των κοινωνικών υποθέσεων που αποτέλεσε την βάση και το οργανωτικό παράδειγμα κοινωνικού μοντέλου αυτοδιεύθυνσης κατά την επανάσταση του 1917 – '21.

Στην Γερμανική Επανάσταση του 1918 – '19 εμφανίστηκαν τα συμβούλια εργατών και στρατιωτών.

Το 1936 στην Ισπανική Επανάσταση, σε ένα τμήμα της επικράτειας που ηττήθηκαν οι στασιαστές του Φράνκο, οι εργάτες και οι αγρότες – χωρικοί έφτιαξαν εργατικές και αγροτικές κολλεκτίβες που διαχειρίζονταν μέσω των συνελεύσεων των μελών τους ή μέσω των εργατικών και αγροτικών συμβουλίων και επιτροπών την παραγωγή, την διάθεση των προϊόντων, τις μεταφορές, τις τηλεπικοινωνίες, την εκπαίδευση, την υγεία. Ιδιαίτερα οι αγροτικές κολλεκτίβες συνδέονταν μεταξύ τους σε ένα ομοσπονδιακό επίπεδο όπως π.χ. στην Αραγωνία.

Η Κομμούνια (Δήμος), τα Σοβιέτ, οι Κολλεκτίβες ήταν μορφές λαϊκής και εργατικής αυτοδιεύθυνσης που βρίσκονταν σε μια θανάσιμη πάλη με το συγκεντρωτικό κράτος ως μηχανισμό ταξικής κυριαρχίας.

Το πρόβλημα του Κράτους ήταν το βασικότερο ζήτημα που ήταν η αιτία της διαμάχης ανάμεσα στις δύο κύριες τάσεις του εργατικού κινήματος, τους μαρξιστές και τους αναρχικούς καθώς και η αιτία διάσπασης της Α΄ Διεθνούς.

Το πρόβλημα αυτό δεν ήταν άλλο από το δίλημμα της άμεσης κατάργησης του κράτους στην έναρξη της επαναστατικής διαδικασίας, άποψη που διατύπωναν οι αναρχικοί όπως ο Μ. Μπακούνιν ή της κατάληψης του κράτους και την χρησιμοποίησή του για ένα βραχύβιο υποτίθεται διάστημα και μεταβατικό στάδιο, από την εργατική τάξη (εργατικό κράτος – δικτατορία του προλεταριάτου) έτσι ώστε να συντρίψει την αστική τάξη και ακολούθως να αυτοκαταργηθεί, άποψη που διατύπωσαν οι Μαρξ και Έγκελς και υιοθέτησαν οι επίγονοί τους.

Και στις δύο περιπτώσεις το τελικό αποτέλεσμα θα έπρεπε να είναι μια ακρατική – αταξική κοινωνία (κομμουνιστική).

Η υιοθέτηση της άποψης του μεταβατικού σταδίου στην Ρώσικη Επανάσταση του 1917 αντί να οδηγήσει, στην υποτιθέμενη αυτοκατάργηση του κράτους μετά την επικράτηση των μπολσεβίκων και την συντριβή όχι μόνο των αντεπαναστατικών δυνάμεων αλλά και των αντίπαλων τάσεων εντός του εργατικού κινήματος (σοσιαλεπαναστάτες, αναρχικοί), είχε ως αποτέλεσμα την δημιουργία του πιο ολοκληρωτικού κράτους στην ιστορία, της Σοβιετικής Ένωσης που δεν ήταν φυσικά η δικτατορία του προλεταριάτου αλλά η δικτατορία επί του προλεταριάτου από την κρατική γραφειοκρατία που αποτελείται από τα μέλη του μπολσεβίκικου κόμματος.

Σε ένα άλλο παράδειγμα, στην Ισπανία του 1936, ενώ το αναρχικό κίνημα ήταν σε θέση ισχύος και ενώ είχε την εξουσία σε περιοχές όπως η Καταλονία αλλά και σε άλλες περιοχές (π.χ. Ανδαλουσία, Αραγωνία), ενώ είχαν δημιουργηθεί χιλιάδες εργατικές και αγροτικές κολλεκτίβες από την κοινωνική βάση αντί να προχωρήσει στην τελειωτική διάλυση του υπό κατάρρευση κράτους, του Λαϊκού Μετώπου που είχε υπονομευτεί λόγω του φρανκικού πραξικοπήματος, συνεργάστηκε μαζί του έστω και πρόσκαιρα, στο όνομα του αντιφασιστικού αγώνα και έδωσε την ευκαιρία στην

καταστολή της επανάστασης, στην καταστολή της εργατικής και αγροτικής αυτοδιεύθυνσης το 1937 – '38 πριν την επικράτηση του Φράνκο.

Τα παραδείγματα της Ρώσικης και της Ισπανικής Επανάστασης αποδεικνύουν ότι δεν μπορεί να υπάρξει δυαδική εξουσία, από την μία η επανάσταση και από την άλλη το κράτος. **Ή η επανάσταση θα θριαμβεύσει και θα καταστρέψει το κράτος ή το κράτος θα εξοντώσει την Επανάσταση.**

Επίσης αποδείχτηκε ότι το κράτος δεν μπορεί να “χρησιμοποιηθεί” προς όφελος του λαού και των προλετάρων ως εργαλείο απελευθέρωσης, και ότι πρέπει να καταστραφεί άμεσα στο πρώτο στάδιο της επαναστατικής διαδικασίας και στην συνέχεια να αντικατασταθεί από άλλες μορφές διαχείρισης των κοινωνικών υποθέσεων όπως είναι μια Συνομοσπονδία Κομμούνων. Ιδιαίτερα το παράδειγμα της Ισπανικής Επανάστασης αποδεικνύει την φράση του Σαιν - Ζυστ (πολιτικός ηγέτης κατά τη διάρκεια της Γαλλικής Επανάστασης), που είπε ότι “όποιος κάνει μισές επαναστάσεις σκάβει τον λάκκο του”.

Ο θρίαμβος του κρατισμού και η ήττα του εργατικού κινήματος της περιόδου 1848 – 1939, που ως ένα μεγάλο βαθμό οφείλεται στα λάθη του ίδιου του κινήματος το οποίο χρησιμοποίησε μέσα και τακτικές του ίδιου του εχθρού που ήθελε να καταστρέψει (γραφειοκρατία, ιεραρχία, κρατισμός), είχε ολέθριες συνέπειες ως προς την ιστορική εξέλιξη της πάλης των τάξεων και των κοινωνικών και ταξικών αγώνων.

Γιατί το ολοκληρωτικό μοντέλο της Σοβιετικής Ένωσης, δηλαδή η πλήρης κρατικοποίηση της οικονομίας και των μέσων παραγωγής και η μονοκομματική δικτατορία σε πολιτικό επίπεδο, έγινε παράδειγμα προς μίμηση σε όλα τα αντιαποικιακά, εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα και αντάρτικα του Τρίτου Κόσμου μετά τον β' παγκόσμιο πόλεμο, στην Κίνα, το Βιετνάμ, την Αλγερία, την Κούβα, την Αφρική, την Λατινική Αμερική και αλλού.

Η συγκεντρωτική μορφή εξουσίας και το απολυταρχικό κράτος που κυριάρχησε ως η κατάληξη μιας “νικηφόρας” επανάστασης στον περασμένο αιώνα έγινε η βάση μιας σφοδρής ιδεολογικοπολιτικής επίθεσης σε κάθε επαναστατικό εγχείρημα το οποίο “νομοτελειακά καταλήγει σε κάποια μορφή δικτατορίας μιας επαναστατικής μειοψηφίας επί της κοινωνικής πλειοψηφίας”. Η δε κατάρρευση της Σοβιετικής Ένωσης αναδείχθηκε ως “το τέλος επαναστάσεων”, οι διακηρύξεις για το τέλος της ιστορίας κυριαρχούσαν και ο καπιταλισμός, η οικονομία της αγοράς και η αντιπροσωπευτική δημοκρατία προβαλλόταν ως μονόδρομος, το μόνο βιώσιμο σύστημα σε οικονομικό και πολιτικό επίπεδο.

Αυτή η άποψη έχει διαβρώσει ακόμα και συνειδήσεις μέσα στους πολιτικούς χώρους αγώνα και αντίστασης αφού αρκετοί πιστεύουν ότι η εποχή των επαναστάσεων ανήκει στο παρελθόν.

Το πρώτο μεγάλο γεγονός που αμφισβήτησε έμπρακτα το θεώρημα “του τέλους της ιστορίας” και δημιούργησε ρωγμή στη μονοκρατορία του καπιταλισμού και του “μονόδρομου” της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης, ήταν η εξέγερση των Ζαπατίστας στο Μεξικό, με την οποία εφαρμόστηκε ο κοινοτισμός στις κοινότητες των ιθαγενών λαών στην Τσιάπας του Μεξικού και άνοιξε τον δρόμο για διεθνείς συναντήσεις αγώνων και αντιστάσεων ενάντια στην παγκοσμιοποίηση.

Η καινοτομία της Επανάστασης της Ροζάβα – Βόρειας Συρίας είναι ότι ακολουθεί διαφορετική κατεύθυνση από άλλα επαναστατικά εγχειρήματα των τελευταίων δεκαετιών όπου ο στόχος ήταν η κατάληψη του κράτους από το επαναστατικό κίνημα

και η μετατροπή του από έναν μηχανισμό κυριαρχίας της άρχουσας τάξης ή του ξένου αποικιακού κράτους σε ένα μηχανισμό – εργαλείο που θα αντιπροσώπευε τα συμφέροντα των λαών και των εργαζομένων, είτε των καταπιεσμένων εθνοτήτων. Μετά από πολλά χρόνια και δεκαετίες έχουμε το παράδειγμα μιας κοινωνικής Επανάστασης που απορρίπτει το έθνος – κράτος ως μηχανισμό που μονοπωλεί την διαχείριση των κοινωνικών υποθέσεων, απορρίπτει το πολιτικό σύστημα της αντιπροσωπευτικής δημοκρατίας καθώς και το κυρίαρχο σύστημα της οικονομίας της αγοράς.

Αντίθετα εφαρμόζει ένα συνομοσπονδιακό μοντέλο κοινωνικής οργάνωσης που ονομάζεται Δημοκρατικός Συνομοσπονδισμός που απορρίπτει τον συγκεντρωτισμό του κράτους αφού βασίζεται στις Κομμούνες ως τα κύτταρα της νέας κοινωνικής οργάνωσης, στις Λαϊκές Συνελεύσεις και τα Συμβούλια που λειτουργούν με διαδικασίες άμεσης δημοκρατίας και συμπεριλαμβάνει όχι μόνο τους Κούρδους αλλά και άλλες εθνότητες και λαούς της περιοχής, όπως τους Άραβες, Συροϊακωβίτες, Ασσύριους, Τουρκμένιους, Χαλδαίους, Γιεζίντι

Η Επανάσταση στην Ροζάβα – Βόρεια Συρία συμπεκνώνει όλα τα στοιχεία που απασχολούν τα σύγχρονα κινήματα όπως η χειραφέτηση των γυναικών που είναι ίσως το βασικότερο επίτευγμά της, ο διεθνισμός, η αυτοοργάνωση, η αποκέντρωση, η κοινωνική οικολογία, ο σεβασμός στην διαφορετικότητα, η άμεση δημοκρατία και η πλατιά συμμετοχή της κοινωνίας.

Και είναι χαρακτηριστικό ότι χωρίς την υιοθέτηση του ένοπλου αγώνα ως μέσου πάλης δεν θα μπορούσε να μπει σε εφαρμογή αυτό το επαναστατικό εγχείρημα.

Για όλους αυτούς τους λόγους πιστεύουμε ότι η Επανάσταση στη Ροζάβα – Β. Συρία αποτελεί μέρος της επαναστατικής παράδοσης προσαρμοσμένη στις σύγχρονες και τοπικές συνθήκες και συνδέει το νήμα της επαναστατικής παράδοσης, από την Παρισινή Κομμούνα του 1871, τις κοινότητες των Μεξικανών χωρικών στην επανάσταση των αδελφών Μαγκόν, του Ζαπάτα και του Βίγια, τα σοβιέτ στην Ρωσία το 1905 και του 1917 και της Ν.Α Ουκρανίας στην περιοχή της Μαχνοβτσίνα πριν καταστραφεί από την δικτατορία των μπολσεβίκων, την Κομμούνα της Κροστάνδης, τα συμβούλια των εργατών και στρατιωτών στην Γερμανία το 1918 – 19, τα εργοστασιακά συμβούλια και τις αγροτικές κομμούνες στην Ισπανία του 1936 – '39.

Είναι γεγονός ότι η Επανάσταση στην Ροζάβα – Βόρεια Ροζάβα πέρα από το ότι ξέσπασε μέσα στα πλαίσια του συριακού εμφυλίου πολέμου το 2012, – η οποία συνεχίζεται σήμερα εν μέσω έντονων ενδοκαπιταλιστικών και διακρατικών συγκρούσεων – συντέλεστηκε σε μια χώρα που δεν είναι αναπτυγμένη βιομηχανικά, όπως η Ευρώπη ή οι ΗΠΑ ούτε έχει αφομοιωθεί από το διεθνές σύστημα της οικονομίας της αγοράς, κάτι που οι ίδιοι οι Κούρδοι πιστεύουν ότι ήταν ένα στοιχείο προωθητικό για το επαναστατικό εγχείρημα.

Ένα ερώτημα που θα πρέπει να μας απασχολήσει είναι αν πιστεύουμε ότι μπορούμε να κάνουμε μια επανάσταση στην Ελλάδα, στην Ευρώπη, στον ανεπτυγμένο καπιταλιστικό κόσμο.

Υπάρχουν εδώ οι αντικειμενικές συνθήκες για μια επανάσταση; Έχουμε κοινωνικές προτάσεις ως προς το τι προτείνουμε για να αντικαταστήσουμε το κεφάλαιο και το κράτος; Μπορούμε να προωθήσουμε ένα συνομοσπονδιακό μοντέλο κοινωνικής οργάνωσης όπως είναι στην Ροζάβα – Β. Συρία προσαρμοσμένο στις εδώ συνθήκες; Έχουμε πολιτικό – κοινωνικό πρόγραμμα; Ποιος είναι ο ρόλος του ένοπλου αγώνα για την προώθηση μιας κοινωνικής Επανάστασης; Ποια άλλα μέσα αγώνα μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε;

Το ζήτημα μιας κοινωνικής Επανάστασης στην Ελλάδα, για το αν υπάρχουν οι αντικειμενικές συνθήκες για μια επανάσταση, το ζήτημα της οργάνωσης ενός

επαναστατικού κινήματος τα τελευταία χρόνια ήταν ζητήματα που μας τα έθετε η ίδια η ιστορική συγκυρία, η δυναμική των πραγμάτων τα τελευταία 10 χρόνια που υπαγορευόταν από την παγκόσμια οικονομική κρίση, την κρίση χρέους και τις κοσμογονικές αλλαγές που ήταν αποτέλεσμα αυτών ιδιαίτερα στην Ελλάδα αλλά και στην Ευρώπη.

Όμως ως αγωνιστικός χώρος δεν ανταποκριθήκαμε στις προκλήσεις των καιρών που χαρακτηρίζονταν από την ρευστότητα και την αβεβαιότητα.

Το ζήτημα μιας κοινωνικής Επανάστασης στην Ελλάδα και στον ευρωπαϊκό νότο ήταν κάτι που το φοβόταν η υπερεθνική οικονομική ελίτ, κυρίως στην Ευρώπη, στην Ε.Ε λόγω των πολιτικών αντιμετώπισης της κρίσης που είχαν ως αποτέλεσμα την απονομιμοποίηση του συστήματος στα μάτια της κοινωνικής πλειοψηφίας.

Όμως οι φόβοι τους μήπως ξεσπάσουν επαναστάσεις οι οποίες θα κατέστρεφαν το οικοδόμημα της Ε.Ε, μέχρι στιγμής διαψεύδονται.

Το 2010 το ελληνικό κράτος και η ελληνική οικονομική και πολιτική ελίτ αποφάσισαν ότι η Ελλάδα πρέπει να γίνει εξ' ολοκλήρου αποικία των δανειστών, μία χώρα εξ' ολοκλήρου κατεχόμενη από τους δανειστές και ότι ο λαός και η συντριπτική πλειοψηφία των ανθρώπων που ζουν εδώ πρέπει να μετατραπούν για πάντα σε δουλοπάροικους των δανειστών.

Κάτι ανάλογο αποφασίστηκε και σε άλλες χώρες που λόγω της κρίσης χρέους εφαρμόστηκαν παρόμοια προγράμματα με αυτά της Ελλάδας.

Όμως τόσο οι κοινωνικές αντιδράσεις, οι κινητοποιήσεις που έγιναν τα 2 πρώτα χρόνια (2010-2012), όσο και οι αντιδράσεις πολιτικών χώρων αντίστασης του ευρύτερου αντικαπιταλιστικού χώρου συμπεριλαμβανομένου και του α/α χώρου ήταν εντελώς αναντίστοιχες ως προς τις κοσμογονικές αλλαγές που επιβλήθηκαν και ήταν αποτέλεσμα της εφαρμογής των Δανειακών Συμβάσεων, τα γνωστά μνημόνια.

Η πλειοψηφία των κοινωνικών κομματιών που εξεγέρθηκαν το 2010 – 2012 αλλά και τα πολιτικά αγωνιστικά υποκείμενα δεν κατάφεραν να αντιληφθούν την σημασία της κρίσης αλλά και το βάθος των αλλαγών που επέφεραν τα μνημόνια και δεν ήταν μόνο τα σκληρά μέτρα λιτότητας. Ήταν η ουσιαστική κατάργηση της αντιπροσωπευτικής “δημοκρατίας”, η ουσιαστική κατάργηση του ελληνικού έθνους – κράτους και η παραβίαση του θεσμικού νομικού πλαισίου και του Συντάγματος. Ήταν η επιβολή μιας χούντας των αγορών – δανειστών με μέσα οικονομικής και πολιτικής βίας που στηρίζεται σε ένα κοινοβούλιο – μαριονέτα, άσχετα ποιο κόμμα βρίσκεται στην εξουσία.

Αντίστοιχα και τα πολιτικά αγωνιστικά υποκείμενα εκτός ελαχίστων εξαιρέσεων, μην έχοντας καμία ανάλυση για την κρίση και την πολιτική αντιμετώπισής της δεν έκαναν καμία υπέρβαση ούτε σε πολιτικό επίπεδο, ούτε σε επίπεδο δράσης και απλώς ακολούθησαν τα γεγονότα χωρίς καμία παρέμβαση επενδύοντας στην πεπατημένη αγωνιστική τακτική που αντιστοιχούσε σε συνθήκες προ κρίσης.

Το να εκμεταλλευτούμε την συστημική κρίση, την γενικευμένη κοινωνική απονομιμοποίηση που αυτή προκάλεσε, και που δημιούργησε τις αντικειμενικές συνθήκες για μια ρήξη και ανατροπή και κατ' επέκταση για μια κοινωνική Επανάσταση, δεν μπόρεσε καν ως προοπτική. Αντίθετα αρκετοί, και ιδιαίτερα σε μια εποχή από το 2009 και μετά, που ο αριθμός των αναρχικών κρατούμενων που βρίσκονταν στην φυλακή για ένοπλη δράση ή κατηγορούνταν για ένοπλη δράση αυξήθηκε επένδυσαν στην προοπτική στήριξης και διακυβέρνησης του ΣΥΡΙΖΑ μετά το 2012, προσδοκώντας αμυντικά σε μια άμβλυνση της καταστολής απέναντι στον χώρο και στους κρατούμενους που υπήρχαν στις φυλακές.

Και αυτό μεταφράστηκε με πολλούς τρόπους ιδιαίτερα όταν ο ΣΥΡΙΖΑ έγινε κυβέρνηση μετά το 2015 όπως ψήφος στον ΣΥΡΙΖΑ, ανοικτός διάυλος επικοινωνίας με τον ΣΥΡΙΖΑ, στήριξη του δημοψηφίσματος του 2015 και απουσία αντίδρασης όταν ο ΣΥΡΙΖΑ το παραβίασε και ψήφισε το Γ΄ Μνημόνιο. Εν ολίγοις μια στάση απαράδεκτη πολιτικά που πατάει στην γενικευμένη κοινωνική ήττα μετά το 2012 και συνακόλουθα και την πολιτική ήττα και ηττοπάθεια των αγωνιστικών χώρων.

Όμως μην επιλέγοντας να χαϊδέσουμε αυτιά, πιστεύουμε πως οι αιτίες της κοινωνικής και πολιτικής ήττας οφείλονται σε μας, τις πολιτικές αδυναμίες μας έτσι ώστε να παίξουμε τον ρόλο που θα έπρεπε ως αγωνιστές μέσα στις συνθήκες κρίσης και των ταραχών τα πρώτα χρόνια.

Οι κοινωνικές επαναστάσεις χρειάζονται 2 προϋποθέσεις τις αντικειμενικές και τις υποκειμενικές συνθήκες. Κατά την εκτίμησή μας, τις αντικειμενικές συνθήκες που συνίστανται στην γενικευμένη κοινωνική απονομιμοποίηση του συστήματος τις έχουμε. Γιατί οι πολιτικές αντιμετώπισης της κρίσης οδήγησε σε μια πρωτοφανή κοινωνική ληστεία εις βάρος της κοινωνικής βάσης και υπέρ των πλουσίων και των δανειστών, οδήγησαν σε μια γενικευμένη φτωχοποίηση και εξαθλίωση, σε διάλυση του κοινωνικού ιστού ενώ παράλληλα χάθηκε και οποιαδήποτε εμπιστοσύνη στο πολιτικό σύστημα της αντιπροσωπευτικής “δημοκρατίας” αφού το σύνολο των κομμάτων και των κυβερνήσεων έχουν υποταχθεί στις βουλές των αγορών – δανειστών που έθεσαν την χώρα υπό την κατοχή και ιδιοκτησία τους, δηλαδή υπό την εξουσία τους. Ενώ λοιπόν είχαμε και εξακολουθούμε να έχουμε τις αντικειμενικές συνθήκες για επανάσταση, έλειψαν οι υποκειμενικές. Δηλαδή, η πολιτική βούληση και αποφασιστικότητα από την μεριά μας να παρέμβουμε στα γεγονότα του 2010 – 2012 προς μια ανατρεπτική κατεύθυνση. Δεν είχαμε επαναστατική πολιτική και κοινωνική αντιπρόταση απέναντι στο δίλημμα “μνημόνιο ή καταστροφή”. Δεν είχαμε προτάσεις οικιοποιήσιμες όταν οι μάζες ήταν στους δρόμους και είχαν την διάθεση να ακούσουν κάτι διαφορετικό. Δεν είχαμε πολιτικό πρόγραμμα, δεν ήμασταν και εξακολουθούμε να μην είμαστε επαναστατικό κίνημα.

Φυσικά η προοπτική δεν θα μπορούσε να είναι η αποκατάσταση της εθνικής κυριαρχίας του ελληνικού κράτους πάνω στην επικράτεια η οποία έχει καταργηθεί από τους νόμους 3845 και 3847 των Δανειακών Συμβάσεων Διευκόλυνσης (τα μνημόνια), ούτε φυσικά η επιστροφή στην σοσιαλδημοκρατία.

Άλλωστε η διακυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ απέδειξε το τέλος των αυταπατών των εντός του συστήματος “λύσεων”, το τέλος της μεταρρυθμιστικής αυταπάτης εντός του συστήματος. Αποδείχτηκε ότι η μόνη ρεαλιστική λύση είναι η ανατροπή του καθεστώτος, του κράτους και του κεφαλαίου που γεννά τις κρίσεις και τις πολιτικές αντιμετώπισής της, δηλαδή την καταστροφή και την ευθανασία μεγάλων κοινωνικών κομματιών που θυσιάζονται για να σωθεί το σύστημα. Η ΜΟΝΗ ΡΕΑΛΙΣΤΙΚΗ ΛΥΣΗ ΕΙΝΑΙ Η ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ.

Η ιστορία έχει αποδείξει ότι όλες οι μεγάλες κοινωνικές επαναστάσεις ξέσπασαν σε περιόδους οικονομικών κρίσεων, γενικευμένης φτώχειας και εξαθλίωσης (π.χ. Γαλλική Επανάσταση) που σε κάποιες περιπτώσεις συνδυάζονταν με διακρατικούς πολέμους (π.χ. Παρισινή Κομμούνια – Ρώσικη Επανάσταση) ή συνδυάζονταν με τις απόπειρες αυταρχικοποίησης και ολοκληρωτισμού του καθεστώτος, π.χ. πραξικοπήματα, κάτι που συνέβη στην Ισπανική Επανάσταση.

Στην Ελλάδα δεν υπάρχει καμία προοπτική ξεπεράσματος της κρίσης δηλαδή το να γίνει βιώσιμο το χρέος και να μπορεί να αποπληρωθεί. Τα παραμύθια της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ περί ανάπτυξης, επιστροφής στην “κανονικότητα”, για μεταμνημονιακή

εποχή, δεν πείθουν κανέναν. Η λήξη της οικονομικής στήριξης τον Αύγουστο του 2018 δεν σημαίνει λήξη των μνημονίων και των όρων των Δανειακών Συμβάσεων Διευκόλυνσης.

Σημαίνει ότι ο φαύλος κύκλος του δανεισμού της χώρας με μεγαλύτερο επιτόκιο απ' ότι ίσχυε πριν τον Αύγουστο του 2018 θα συνεχιστεί. Το χρέος όχι μόνο δεν είναι βιώσιμο αλλά θα μεγαλώνει διαρκώς. Και όσο υπάρχει χρέος θα υπάρχουν και τα μνημόνια. Ούτως ή άλλως με τα μνημόνια το χρέος αυξήθηκε από τα 299 δις ευρώ ή 129% του ΑΕΠ το 2009 σε 370 δις ευρώ ή 185% του ΑΕΠ σήμερα.

Η επιμήκυνση αποπληρωμής του χρέους το 2070 για την οποία πανηγυρίζει η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ στην πραγματικότητα μεταθέτει το ενδεχόμενο της χρεοκοπίας και της κατάρρευσης στο μέλλον και ταυτόχρονα με τους νόμους των μνημονίων και της δέσμευσης της δημόσιας περιουσίας της χώρας από τους δανειστές να υφίστανται στο ακέραιο. Το ίδιο ισχύει και για τα σκληρά μέτρα λιτότητας που έχουν επιβληθεί.

Άρα η πολιτική και οικονομική κατάσταση στην Ελλάδα δεν πρόκειται να αλλάξει. Θα παραμείνει ένα προτεκτοράτο, μια αποικία του χρέους και η κοινωνική πλειοψηφία δεν πρόκειται να βγει από την κατάσταση του δουλοπάροικου. Αυτή η συνθήκη θα δεσμεύει και θα συνθλίβει τις επόμενες γενιές.

Το ελληνικό κράτος όχι μόνο δεν έχει ξεπεράσει τον κίνδυνο μιας εκ νέου χρεοκοπίας, όπως λέει η πολιτική εξουσία, όχι μόνο δεν έχει καταστεί το χρέος βιώσιμο, όχι μόνο δεν έχει μπει σε τροχιά ανάπτυξης η ελληνική οικονομία αλλά μπαίνει όλο και πιο βαθιά στην κρίση.

Όλα τα στοιχεία επιβεβαιώνουν τη δεινή οικονομική θέση που βρίσκεται η οικονομία και η οικονομική κατάσταση του ελληνικού κράτους. Το χρέος φτάνει το 185% του ΑΕΠ και θα αυξηθεί κι άλλο. Το ελληνικό χρηματοπιστωτικό σύστημα παραμένει πτωχευμένο με τα κόκκινα και επισφαλή δάνεια να το απειλούν με κατάρρευση. Η “λύση” για την επιβίωση των τραπεζών συμπεριλαμβάνει μια μεγάλη επίθεση στα χαμηλά στρώματα της κοινωνίας με κατασχέσεις σπιτιών και περιουσιακών στοιχείων κάθε είδους. Η επίλυση στην σταθεροποίηση του συστήματος για μια ακόμα φορά θα περάσει πάνω από τους πιο αδύναμους της κοινωνίας. Φόροι και χρέη στις τράπεζες που είναι αδύνατο να αποπληρωθούν, ανεργία, φτώχεια, περιθωριοποίηση διαμορφώνουν το “τοπίο” της “μεταμνημονιακής” Ελλάδας. Η κοινωνική κρίση βαθιάει και η κοινωνική πλειοψηφία ήδη γονατισμένη από τα χτυπήματα των πολιτικών διάσωσης των τελευταίων 9 χρόνων, βυθίζεται όλο και πιο βαθιά στην εξαθλίωση και την απελπισία.

Η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ ξεπουλά ό, τι υπάρχει ακόμα στα χέρια του δημοσίου για να αποπληρώνει κρατικά χρέη εκποιώντας κοινωνικό πλούτο στην υπηρεσία της συστημικής επιβίωσης. Η περιβόητη ανάπτυξη δεν φαίνεται να αφορά τίποτα περισσότερο από τις περιοδικές εφορμήσεις του κερδοσκοπικού κεφαλαίου στα ελληνικά κρατικά ομόλογα, τις μετοχές τραπεζών και κάποιων (πρώην δημόσιων) επιχειρήσεων. Επενδύσεις που ανά πάσα στιγμή μπορεί να μετατραπούν σε “στοιχήματα κατάρρευσης” (τα λεγόμενα σορταρίσματα) που θα επισπεύσουν μια επαπειλούμενη χρεοκοπία είτε του ελληνικού κράτους είτε των τραπεζών. Και αυτό αφού η μόνη σίγουρα “αποδοτική επένδυση” στον ελληνικό επενδυτικό σκουπιδότοπο εξακολουθεί να είναι το ...χρέος, ιδιωτικό και δημόσιο.

Εξ' άλλου, καμία εκτίμηση για την πορεία της ελληνικής οικονομίας δεν λαμβάνει υπ' όψιν της το διεθνές περιβάλλον όπου η κρίση είναι παρούσα.

Η ευρωπαϊκή οικονομία βυθίζεται στην ύφεση, μεγάλα χρηματοπιστωτικά ιδρύματα στην Ευρώπη εξακολουθούν να είναι χρεοκοπημένα ενώ η λιτότητα μαστίζει τους λαούς που σε κάποιες χώρες, με πρώτη την Γαλλία, ξεγεύονται.

Το εξεγερσιακό ρεύμα των κίτρινων γιλέκων στην Γαλλία στέλνει το μήνυμα ενός λαού που δεν αντέχει άλλο στις νεοφιλελεύθερες πολιτικές λιτότητας του γαλλικού κράτους και της ευρωζώνης.

Όλος ο πλανήτης κάθεται σε μια βόμβα χρέους. Το παγκόσμιο χρέος που παραμένει έχει ξεπεράσει τα 324 τρις δολάρια. και συνιστά το 225% του παγκόσμιου ΑΕΠ. Είναι πρωτοφανές στην ανθρώπινη ιστορία. Παράλληλα το καπιταλιστικό σύστημα διεθνώς αντιμετωπίζει προβλήματα αναπαραγωγής του καθώς η νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση δεν δίνει αναπτυξιακό διέξοδο. Ο καπιταλισμός “στηρίζεται” σε πυραμίδες χρέους και φούσκες κάθε είδους, ακόμα μεγαλύτερες και πιο επισφαλείς από αυτή που υπήρχε το 2008.

Οι πολιτικές των κεντρικών τραπεζών για την αντιμετώπιση της κρίσης έχουν εξαντληθεί χωρίς να έχει επιτευχθεί το επιθυμητό αποτέλεσμα και αδυνατούν να υποσχεθούν ότι μπροστά σε μια νέα έκρηξη χρέους ή το σκάσιμο μιας νέας φούσκας, θα μπορέσουν να στηρίξουν το σύστημα.

Τίποτα δεν προμηνύει το τέλος των προβλημάτων για το καπιταλιστικό σύστημα, το τέλος της κρίσης. Όλα τα προβλήματα και τα αδιέξοδα που βιώνει η κοινωνική πλειοψηφία σε αυτή την χώρα, στην Ευρώπη, αλλά και αλλού αδυνατούν να βρουν την πολιτική και κοινωνική πρόταση για την επίλυσή τους μέσα από υγιείς, ριζοσπαστικούς αγώνες. Καθώς καμία διέξοδος από την κρίση δεν διαφαίνεται και καθώς κανένα επαναστατικό κίνημα στον ανεπτυγμένο καπιταλιστικό κόσμο δεν έχει διαμορφωθεί για να ανοίξει τον δρόμο προς μια ανατρεπτική αντικαπιταλιστική κατεύθυνση με την προοπτική της κοινωνικής επανάστασης να την αγκαλιάζουν ευρύτερα τμήματα των κοινωνιών, ενώ την ίδια στιγμή ενδυναμώνονται οι ακροδεξιές τάσεις. Ο ρατσισμός, ο φασισμός στην κοινωνική βάση που τείνει να καταλάβει το πολιτικό κενό που δημιουργεί η απονομιμοποίηση των κυβερνήσεων, είτε αυτές είναι παραδοσιακά νεοφιλελεύθερες είτε αυτοαποκαλούνται σοσιαλδημοκρατικές και αριστερές. Κάθε καθεστωτική πολιτική τάση που έχει πάρει την εξουσία, εμπλεκόμενη με την αδιέξοδη διαχείριση της οικονομικής κρίσης μέσω της συστημικής οδού, έχει συνθλιβεί και έχει χάσει τη νομιμοποίησή της στις συνειδήσεις της πλειοψηφίας των ανθρώπων. Αποτέλεσμα της πολιτικής κρίσης που έχει διαμορφωθεί είναι η άνοδος της ακροδεξιάς που σε ορισμένες χώρες είτε έχει ήδη αναρριχηθεί στην εξουσία είτε τείνει να την πάρει.

Συνεπώς, ενώ η κρίση παραμένει και μάλιστα, ενισχύεται με μια νέα έκρηξη χρέους να βρίσκεται μπροστά μας, και με την δυναμική που θα απελευθερώσει να είναι μεγαλύτερη από αυτή του 2008, ενώ στην Ελλάδα αναμένεται είτε να εκδηλωθεί άμεσα μια νέα συστημική κρίση είτε ως αποτέλεσμα μιας νέας αποσταθεροποίησης προερχόμενης από την Ευρώπη ή τις ΗΠΑ και ενώ η κοινωνική πλειοψηφία βυθίζεται όλο και πιο βαθιά στην φτώχεια και την ανέχεια, δεν έχουμε διδαχθεί από τα λάθη του παρελθόντος και δεν έχουμε κάνει αυτές τις πολιτικές υπερβάσεις που θα ήταν αναγκαίες ώστε να είμαστε πολιτικά και οργανωτικά έτοιμοι να ανατρέψουμε τις υποκειμενικές συνθήκες στην κοινωνία, αυτές που σήμερα προσδιορίζονται από την παραίτηση, την απογοήτευση, την ηττοπάθεια και αναπτυσσόμενη τάση της ακροδεξιάς και τον φασισμό.

Επειδή στην πολιτική κενό δεν υπάρχει, δεδομένων και των ιδιαίτερων κοινωνικών χαρακτηριστικών που επικρατούν, βλέπουμε την Χ.Α να “παίρνει ξανά κεφάλι” 6 χρόνια μετά την δολοφονία το Παύλου Φύσσα και τον κοινωνικό φασισμό να ριζώνει στα μεγάλα κενά που αφήνει στην κοινωνική βάση η απουσία ενός επαναστατικού κινήματος.

Ένα επαναστατικό κίνημα σαφώς και δεν μπορεί να αναπτυχθεί στον αντίποδα οποιουδήποτε ακραίου πολιτικού και κοινωνικού φαινομένου, με μοναδικό στόχο την αντιμετώπισή του. Ένα επαναστατικό κίνημα επίσης, δεν νοείται ως η οργανωτική

σύνδεση των ήδη υπάρχοντων πολιτικών σχηματισμών. Επίσης δεν μπορεί παρά να συμπεριλαμβάνει ως απαίτηση για την δημιουργία του έναν βαθύ και ουσιαστικό απολογισμό για τα χρόνια που πέρασαν και ιδίως για την περίοδο '10 – '12, καθώς και έναν απολογισμό για την τραγική πολιτική συστράτευση και υποστήριξη του ΣΥΡΙΖΑ και της κυβέρνησής του. Μια πολιτική που έπαιξε καίριο ρόλο στον πολιτικό αποπροσανατολισμό πολλών ανθρώπων στους αγωνιστικούς χώρους και επέτεινε την σύγχυση, όξυνε τις αντιθέσεις που κατέληξαν σε πολεμικές.

Αυτή η ‘τάση’, μαζί με την δεδομένη πολιτική ηττοπάθεια που γέννησε το αδιέξοδο των αντιμνημονιακών αντιστάσεων και στις οποίες εμείς είμαστε οι κύριοι υπεύθυνοι για την απουσία ενός συγκροτημένου πολιτικά, επαναστατικού κινήματος με σαφή στρατηγική κατεύθυνση, την καθεστωτική ανατροπή, διαμόρφωσαν τους όρους ανάπτυξης μιας πολιτικής κρίσης στον α/α χώρο και στον ευρύτερο αντικαπιταλιστικό χώρο με την περιχαράκωση, την σύγχυση και την πολεμική να έχουν τον πρώτο λόγο.

Προϋπόθεση για να τεθούν υγιείς βάσεις για την διαμόρφωση ενός επαναστατικού κινήματος, είναι να έχει διαμορφωθεί αυτό τα σταθερό πολιτικό έδαφος που θα τις στηρίξει. Και βασικά συστατικά αυτού του εδάφους είναι η κοινή θέση για την αναγκαιότητα της κοινωνικής Επανάστασης, και η βεβαιότητα ότι εμείς, ως δρώντα αντικαθεστωτικά υποκείμενα, έχουμε το ιστορικό χρέος προς αυτή την επαναστατική κατεύθυνση. Αυτό πρώτα απ' όλα προϋποθέτει την ανατροπή της ηττοπάθειας και επικίνδυνης θέσης ότι οι επαναστάσεις είναι εκτός της πολιτικής διάταξης της εποχής μας. Ισχυρότατη απόδειξη για το λάθος και την επικινδυνότητα αυτής της θέσης, είναι η Επανάσταση στη ΡΟΖΑΒΑ – Β. Συρία. Άσχετα με το πώς θα εξελιχθεί το επαναστατικό αυτό εγχείρημα, έχει ήδη δημιουργήσει ένα μεγάλο και αγεφύρωτο ρήγμα στη μονοκρατορία του καπιταλισμού, του κράτους, της αντιπροσωπευτικής ολιγαρχίας. Αυτό το ρήγμα οφείλουμε να αξιοποιήσουμε, να το στηρίξουμε, και να το διευρύνουμε. Να το διευρύνουμε ως το σημείο που η σταθερότητα του συστήματος να καταστεί ακατόρθωτη.

Είναι στο χέρι μας να ανατρέψουμε τις υποκειμενικές συνθήκες της ηττοπάθειας, και της παραίτησης. Είναι στο χέρι μας να μεταλαμπαδεύσουμε την επαναστατική φλόγα στην Ελλάδα και την Ευρώπη. Είναι στο χέρι μας να αλλάξουμε την ιστορία. Είναι στο χέρι μας να γίνουμε οι καταλύτες για να δημιουργηθεί ένα επαναστατικό κίνημα. Είναι στο χέρι μας να γίνει και στην Ελλάδα εφικτή η ανατροπή του καθεστώτος, η κοινωνική Επανάσταση.

**Πρωτοβουλία Αλληλεγγύης
για την Επανάσταση στη Ροζάβα – Βόρεια Συρία**